

Profesor de matematică (predă chiar și în spitale bolnavilor și răniților!), prozator (își oferă proza gratuit tuturor celor interesați!) și redactor-șef al revistei Paroles de Jeunes (cu 187 de colaboratori din 67 de țări!), „litere tinere”, cum îi place să spună, prozatorul Julien Combes este enigmatic și deschis în același timp, abordează cu mult umor temele mari și paginile celebre ale literaturii, desființându-le cu nonșalanță, aproape fără să-și dea seama. Prozele sale sunt scurtissime, de o concentrare maximă încât lectura superficială a unui paragraf te obligă să reiei povestirea de la capăt. Se pare că scriitorul își dă seama că oamenii au tot mai puțin timp de citit, dar tot mai mult nevoie de lectură. Ne mărturisește: „... totdeauna mi-a plăcut să scriu, iar când mi s-a propus să creez o revistă acum 12 ani m-am gândit imediat s-o deschid tuturor”. Chiar așa este. La propunerea noastră de a încheia un parteneriat între revista Argeș și Paroles de Jeunes, a fost imediat de acord, dar a completat cu modestie: „Mi-e teamă numai că n-o să mă ridic la înălțime...”. Merçi, Julien!

ENIGMATICA MOARTE A LUI DON JUAN

Don Juan s-a îndrăgostit. Din clipa în care a zărit-o pe Doña Madona la ieșirea de la coridă, a hotărât să-i cânte o serenadă celei pentru care arde într-un foc pe cât de intens pe atât de spontan.

Sereno, paznic de noapte spaniol de felul său, este dăruit cu o voce înfiorător de puternică și trezește de fiecare dată tot cartierul când clamează: „Dormiți, oameni buni, e ora trei și e liniște!”. Ba, mai mult, cântă fals, ceea ce nu cade bine deloc.

Astăzi, la miezul nopții, este ziua cea mare. Sosit în fața vilei Doñei Madona, Don Juan se oprește, neliniștit. Balconul unde trebuie să apară dulcineea lui este la vreo opt metri deasupra solului, iar o liană rahitică îl face să întrevadă o ascensiune destul de problematică.

I-a tăiat entuziasmul! Ori, întorcând spatele clădirii impozante, Don Juan se pomenește cu fața spre locuința Doñei Alicia Saprichiti, rusoaica, văduva recentă și extrem de bogată a contelui Sesepe, care, nici pe departe, n-ar îndrăzni să rivalizeze cu frumusețea Doñei Madona, dar al cărei edificiu numit locuință oferă toate garanțiile unei escalade fără probleme. Și-apoi, balconul e doar la șase metri de la sol...! Crudă dilemă...!

„Doar hazardul va hotărî!” Don Juan se postează la distanță milimetric egală între cele două balcoane, gata să-și azvâle vocea asupra primei apariții a cărei siluetă diafană învăluită într-un dezabieu vaporos va veni să tulbure liniștea nopții madrilene. Și începe să cânte: un urlat prelung se înalță spre cer, reluat de îndată de corul câinilor din cartier.

Doña Madona nu dormea. Speriată de clinchetele lustrei din salon ale cărei mișcări sacadat-spasmodice atingeau forța de 5 pe scara Richter, se precipită la fereastră. Chiar acolo, în față, o zărește pe Doña Alicia, totuși surdă ca un clop, pregătită să deschidă ferestrele, cu ochii radiind de fericire în fața acestui omagiu răsunător. Ultragiate, cele două femei se simt lezate și se manifestă cu același gest de mânie: apucă fiecare la rândul ei glastra cu mușcate care înfloreau în toate balcoanele, și o aruncă nervos, un rictus de dispreț desfigurându-le peamânduă.

Serenada încetează. Seismografele madrilene, de asemenea.

Alguazilul, comisar madrilen de felul lui, responsabil cu Protecția Civilă era nedumerit din cauza acestui straniu freamăt al scoarței terestre. Sosit la fața locului, îl găsește pe Don Juan zăcând pe o stradă de paispe metri lățime, cu pălăria înălțată pe creștetul gata să se alungească sub efectul cucuiului enorm în plină criză de creștere: „E mai mult mort decât viu!” murmură el înainte de a constata că Don Juan este mort, ucis de unul dintre ghivecele cu mușcate.

Foarte diplomat, alguazilul propune celor două femei un concurs de trimis flori de la balcon.

— La cea mai bună încercare, rusoaica atinge vreo șapte metri patruzeci.

— Purtată de masa de admiratori locali al căror număr crește peste măsură, Doña Madona își propulsează glastra proprie la aceeași distanță. Meci nul! Onoarea Spaniei era salvată!

Alguazilul le adună pe cele două rivale. „Ah! Doamnă! Mersi!

Madridul întreg vă stă la picioare! Ați salvat orașul de o plagă redeschisă noapte de noapte! Copiii noștri pot dormi în tihnă toată noaptea! Cu atât mai rău pentru peștișorii roșii care admirau din acvariul lor atât de mult valurile de mușcate, putem, grație dumneavoastră, să ne odihnim!"

Cele două femei se uitau una la alta uluite. Cui i se adresa acest discurs? În întuneric, n-au putut vedea rezultatul gestului lor ucigaș. Alguzilul continuă: „Un grec mi-a desemnat eroina vinovată. Cu felicitările și mulțumirile din partea populației madriline, în numele Legii, vă arestez!"

Care să fie cea vinovată și care ar fi dovada vinovăției sale? Eu, sincer, nu mai înțeleg nimic.

BIQUETTE 007

Domnule Séguin, vreau să plec în munți!". De când domnul Séguin creștea capre, se-ntâmpla la fel, una după alta servea drept hrană de rezistență pentru Lup. Șase, devorase, șase! Și-acum, deși ajuns la bătrânețe, luă hotărâre energetică: Situația trebuia să înceteze!

„Vrei să pleci în munți? Ei bine, te vei duce, iubito, dar fiindcă ești a șaptea, vei fi „BIQUETTE 007". Capra, desigur, sări în sus de bucurie. În sfârșit, va descoperi frumusețea munților! fremăta de fericire la gândul acesta! Eroare: nici nu știa ce-o așteaptă...

Mr. Séguin o echipă mai întâi cu o baliză Argos, sistem modern pentru a repera animalul oriunde s-ar afla. O mai obișnuia de asemenea să poarte două baterii electrice care-i atârnavă pe flancuri. O obligă să pască iarbă cu ele, iar aproape de barbișonul de subofiter îi plantă un micro-emițător. Plus alte jucărele. A mai suportat și un antrenament de comando demn de agenții secrete ai Majestății Sale Britanice. Ca să încheie, îi atașă în jurul gâtului un colier metalic care-i atârna de la cap până peste picioarele din față. Despre hrană – ce să mai zicem – putea fi inculpată pentru dopaj. Oh, se îngrășase, micuța capră a Domnului Séguin...

Când veni vremea, ajunse la munte și o uimire generală se așternu. Obișnuiți să treacă astfel de bichete în sens unic, bătrânii copaci își dădeau coate și arătau cu barba spre acest animal cu blindaj în față, cu coarne lucioase de oțel (căci fiecare purta un electrod), acoperit cu zale ca un asin, încăpățânat ca o magăriță și – uluitoare fază – dominat de o antenă telescopică. Desigur, florile proaspăt răsărite miroseau frumos în continuare atât cât puteau ele, dar

bătrânii arbori, cei care știau că era condamnată, se simțeau profund emoționați. Unul dintre ei îndrăzni:

— Știi, în locul tău, n-aș mai insista. Lupul, știi...

— Te-am întrebat ceva, așchie bătrână!?” se căpri animalul, însoțindu-și replica cu o privire disprețuitoare care curmă brusc dialogul.

N-aș risca să povestesc cum și-a petrecut ziua în pădure prietena noastră. Au făcut-o alții înaintea mea și, o, Doamne, cu mult mai multă măiestrie decât mine. De aceea, să trecem la momentul crucial, întâlnirea.

Două urechi ascuțite, o gură lacomă și o mină mirată: lupul nostru nu-și mai revenea! Nu mai văzuse o capră așa de grasă! Totuși, chiar era o capră de vreme ce făcea „Meee, meee” în timp ce cornul Domnului Séguin cânta aria trompetelor din Aida, semnalul lor secret care însemna „te văd pe bune”. Așezat pe etichete din spate, lupul o privea, întrebându-se dacă e bine s-o devoreze pe toată deodată sau ar fi mai indicat să evite excesul de colesterol și s-o mănânce la două mese. Pe legea mea, numai să înceapă odată: o să vedem după aia, chestie de apetit.

Scoase un urlet prelung, tactica de a înspăimânta prada, își trecu de mai multe ori limba băloasă peste buzele groase și porni asaltul. Colții săi puternici se închiseră pe gâtul animalului... și se deschiseră instantaneu sub efectul unei descărcări electrice. Rămase buimăcit un moment, spre profitul caprei care, cu o lovitură de coarne, îi smulse trei dinți din față.

„N-o să șie simplu”, murmură lupul.

Încercă de îndată să apuce prada de dinapoi, dar copitele îl așteptau și-i închiseră un ochi.

„Hai, vino, vino, țipa capra către Lup care nu-și credea urechilor, singurul mijloc de comunicare încă operațional. Cornul, în depărtare, își schimbase muzica, iar șarja celei de-a 20-a cavalerii invadează valea. Doar n-o să se lase impresionat de o capră, haida de! S-ar fi făcut de râs printre ceilalți lupi! Bine, dar... uneori... Ce-o mai fi, om mai vedea!

Și am văzut. Am văzut tufișurile desfăcându-se și lăsând să apară la orizont pe farmacistul Coastecalde, nepotul Președintelui Vânătorilor de Caschete din Tarascon pe care Mr. Séguin îl invitase cu această ocazie. Apoi, nepotul lui Tartarin, tremurând ca o frunză, pe care ceilalți îl împinseseră în față de teama unei împușcături

accidentale. Și Sovplan care behăia mai mult ca niciodată și nu se mai oprea zicând: „nu ca... nu ca...”, arătând spre Biquette, și încă mulți alții, superbi în ținuta lor de luptă (în afară de Coastecalde care purta vesta bunicului său defunct. Ce vreți, farmacia nu mai e ce era odată...) ...Foc”, strigă acesta din urmă. O petardă îl trimise pe lup să-și vadă străbunii. A fost ca și cum ai deschide vanele unui stăvilă cu apa în creștere. Fiecare explica vecinului, care nu-l asculta, cum trăsesse el în fiara sălbatică, cu ce alică, sau poate mai degrabă cu ce plumbi etc... Hu, ca... nu, ca...”, repeta Sovplan... Da' ce tot zice? Se dă huța? Ba nu, oameni buni, tocmai voia să spună că năzdrăvana capră se debarasase de echipament și, lăsându-i pe acești urlători să-și comenteze faptele de vitejie, pleca liberă, spre munți. De atunci, niște vânători adevărați au zărit-o cu un superb țăp de munte.

Păi dacă vă duceți într-o zi să vizitați Muzeul TARTARIN din Tarascon, chiar lângă un leu împăiat, veți găsi o piele. E tot ce-a mai rămas din Lup. Au vrut să-l împăieze și pe el, dar avea atâtea găuri în blană încât paiele ieșeau și făceau mizerie. Trist sfârșit pentru un terorist.